

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Bc. J. H.**, narozená dne XXX
bytem XXX
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Beránkem
sídlem Ječná 550/1, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna**
sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v nezákonném způsobu vymáhání daňového nedoplatku

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá u Městského soudu v Praze ochrany před nezákonným zásahem, který měl spočívat v nezákonném způsobu vymáhání daňového nedoplatku ve výši 5 399 Kč, a to ve volbě soudního exekutora namísto méně nákladného způsobu vymáhání nedoplatku.
2. *Za prvé* namítá žalobkyně, že žalovaná provedla volbu vymáhání daňového nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora za situace, kdy již dříve zahájila daňovou exekuci

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

příkázáním pohledávky z účtu exekučním příkazem ze dne 8. 8. 2019, č. j. VZP-19-03225284-H73A (dále též jen „daňová exekuce“) a tuto dosud zákonným způsobem neukončila. Žalovaná tak vymáhala daňový nedoplatek duplicitní cestou, tedy při překážce litispendence. Dále žalobkyně uvádí, že vznik vymáhaného daňového nedoplatku zapříčinila především žalovaná, když vymáhá již pouhé penále z dříve uhrazené jistiny a tento nedoplatek tak vznikl z důvodu, že žalovaná nevyhověla žádosti žalobkyně o prominutí penále. Žalovaná nadto zvolila nesprávný úřední postup, když nevydala a žalobkyni nedoručila rozhodnutí o zastavení daňové exekuce dle ust. § 181 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“).

3. *Za druhé* žalobkyně namítá, že samotná volba způsobu vymáhání daňového nedoplatku může konstituovat nezákonný zásah ve smyslu ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaná postupovala v rozporu s ust. § 175 odst. 2 daňového řádu, který stanoví, že orgán veřejné moci je povinen volit způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku. Své námitky opřela o judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 As 310/2017-25 a Ústavního soudu (nález ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. III. ÚS 1565/2017). Žalovaná k námitkám žalobkyně sdělila, že daňová exekuce nebyla dostatečným nástrojem pro splacení dluhu a proto přistoupila k volbě soudního exekutora, což podle žalobkyně nelze považovat za snahu vymáhat nedoplatek vlastními silami a způsoby pro dlužníka příznivějšími (čehož šlo dle žalobkyně docílit např. vydáním dalších exekučních příkazů postihujících ostatní účty žalobkyně, jak učinil soudní exekutor). Postup žalované tak je represí vůči žalobkyni, mající za cíl další finanční trestání. Žalobkyně doplňuje, že dne 7. 8. 2020 provedla dobrovolnou úhradu vymáhaného daňového nedoplatku ve výši 5 399 Kč prostředky, které si bezúročně zapůjčila.
4. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud prohlásil provedený způsob vymáhání daňového nedoplatku za nezákonný.
5. Žalovaná v písemném vyjádření uvedla, že vymáhané dlužné penále vzniklo za prodlení s úhradou dlužného pojistného na veřejné zdravotní pojištění žalobkyně za období od 1. 12. 2013 do 10. 12. 2017. Žalovaná později nevyhověla žádosti žalobkyně o prominutí dlužného penále z důvodu trvajícího dluhu na pojistném. Žalovaná má podle zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „ZPVZP“) povinnost vymáhat penále a podle zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále též jen „ZVZP“) nemůže žalovaná rozhodnout o odstranění tvrdosti, jestliže plátce pojistného nezaplatil pojistné na zdravotní pojištění. Žalobkyně ke dni rozhodování o prominutí penále tuto podmínku nesplnila a penále jí tak nemohlo být prominuto.
6. Žalovaná dále uvádí, že žalobkyně přes výzvy nesplnila povinnost uhradit dlužné penále, a proto žalovaná zahájila v postavení správce daně již výše zmíněnou daňovou exekuci na příkázání pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb, která skončila dne 15. 2. 2020 uplynutím šesti měsíců ode dne doručení vyrozumění o právní moci exekučního příkazu poskytovateli platebních služeb dle ust. § 306 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Daňový nedoplatek tak není vymáhán dvojí cestou.
7. Žalovaná dále uvádí, že vynaložila dostatečnou snahu vymoci dluh primárně vlastními silami. Žalovaná se již od října roku 2017 do května roku 2020 snažila vymoci dluh

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

primárně vlastními silami, avšak bezúspěšně. Přestože může sama žalovaná vystupovat jako správce daně a nedoplatky vymáhat v rámci daňové exekuce, není vyloučeno, aby v případě, kdy mírnější prostředky vymáhání nebyly účinné, zvolila jako způsob vymáhání exekuci vedenou pověřeným soudním exekutorem, a to i z důvodu, že žalovaná se nespecializuje na výběr nedoplatků v takové míře, jako finanční úřady. Povinností žalované je mimo jiné povinnost zajistit výběr pojistného a penále, jež tvoří příjmy pojišťovny, z nichž jsou potom hrazeny i výdaje na zdravotní péči. Závěrem žalovaná nesouhlasí se žalobkyní, že náklady exekuce jsou ve zjevném nepoměru k vymáhané částce (125 % vymáhaného nedoplatku, což je méně než ve zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu). Pokud by však soud shledal nepoměr, přesto se žalovaná domnívá, že nezasáhla do práv žalobkyně, neboť měla primárně snahu vymoci nedoplatek formou daňové exekuce. K volbě soudního exekutora přistoupila žalovaná až následně. Ze shora uvedených důvodů žalovaná navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

8. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně s takovým projednáním výslovně souhlasila a žalovaná ve stanovené lhůtě s takovým projednáním neprojevila nesouhlas. (§ 51 s. ř. s.).
9. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
10. Podle ust. § 18 odst. 1 ZPVZP *„Nebylo-li pojistné nebo záloha na pojistné zapláceno ve stanovené lhůtě anebo bylo-li zapláceno v nižší částce, než ve které mělo být zapláceno, je plátce pojistného povinen platit penále ve výši 0,05 % dlužné částky za každý kalendářní den, ve kterém některá z těchto skutečností trvala. Pokud bylo pojistné nebo záloha na pojistné zapláceno jiné než příslušné zdravotní pojišťovně, popřípadě jinému subjektu, nebo pokud platba byla poukázána pod nesprávným variabilním symbolem, považuje se pojistné nebo záloha na pojistné za nezaplacené ve stanovené lhůtě.“*
11. Podle ust. § 53a odst. 1 ZVZP *„Zdravotní pojišťovna může odstraňovat tvrdosti, které by se vyskytly při předepsání penále, jehož výše nepřesahuje 20 000 Kč ke dni doručení žádosti o odstranění tvrdosti.“*
12. Podle ust. § 53a odst. 3 písm. a) ZVZP *„O odstranění tvrdostí podle odstavce 1 nebo 2 nelze rozhodnout, jestliže plátce pojistného nezaplatil pojistné na zdravotní pojištění splatné do dne vydání rozhodnutí o prominutí pokuty, přírážky k pojistnému nebo penále.“*
13. Podle ust. § 175 odst. 1 daňového řádu *„Správce daně může vymáhat nedoplatek daňovou exekucí nebo zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora, popřípadě jej uplatnit v insolvenčním řízení nebo přihlásit jej do veřejné dražby.“*
14. Podle ust. § 175 odst. 2 daňového řádu *„Správce daně zvolí způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku.“*
15. Podle ust. § 177 odst. 1 daňového řádu *„Nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při daňové exekuci podle občanského soudního řádu.“*
16. Podle ust. § 306 odst. 1 o. s. ř. *„Nařízení výkonu rozhodnutí se vztahuje až do výše vymáhané pohledávky a jejího příslušenství na pohledávku povinného z účtu ve výši, v jaké byly na účtu peněžní prostředky v okamžiku, v němž bylo peněžnímu ústavu doručeno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, jakož i na pohledávku z účtu, která vznikla tím, že na účet došly peněžní prostředky dodatečně, nejpozději však do šesti měsíců ode dne, kdy bylo peněžnímu ústavu*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

doručeno vyrozumění podle § 305; povinnost peněžního ústavu provést opravné zúčtování podle zvláštního zákona a ustanovení § 304a tím nejsou dotčeny.“

17. Podle ust. § 306 odst. 2 o. s. ř. „*Provedením (§ 307, 308, § 309a odst. 1 a 3) výkon rozhodnutí zaniká.*“
18. Podle ust. § 307 odst. 1 o. s. ř. „*Výkon rozhodnutí se provede odepsáním vymáhané pohledávky a jejího příslušenství z účtu a jejím vyplacením oprávněnému. Byl-li výkon rozhodnutí nařízen na více účtů povinného, provede peněžní ústav výkon rozhodnutí z jednotlivých účtů podle pořadí uvedeného v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí.*“
19. *Za prvé* namítá žalobkyně, že žalovaná vymáhá daňový nedoplatek duplicitní cestou. S tímto názorem se však soud neztotožňuje. Jak vyplývá z výše citované právní úpravy, použije se při daňové exekuci subsidiárně občanský soudní řád. V daném případě nelze přisvědčit žalobkyni, že daňový řád obsahuje vlastní úpravu ukončení daňové exekuce, kterou zahájila žalovaná. Žalobkyně namítá, že žalovaný měl zastavit daňovou exekuci některým z obecných důvodů dle ust. § 106 daňového řádu, případně ze speciálního důvodu, jež jsou vyčteny v ust. § 181 daňového řádu. Žádný z těchto důvodů, ať již obecných, či zvláštních však nenastal a další důvody pro zastavení daňové exekuce daňový řád neupravuje. Je třeba se tak řídit ustanovením § 177 odst. 1 daňového řádu a použít obecnou úpravu upravující nařízení a ukončení výkonu rozhodnutí podle občanského soudního řádu.
20. Podle § 306 odst. 1 o. s. ř. se nařízení výkonu rozhodnutí vztahuje až do výše vymáhané pohledávky na pohledávku povinného z účtu ve výši, v jaké byly na účtu peněžní prostředky v okamžiku, v němž bylo peněžnímu ústavu doručeno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí. Nařízení výkonu rozhodnutí se vztahuje i na pohledávku z účtu, která vznikla tím, že na účet došly peněžní prostředky dodatečně, nejpozději však do šesti měsíců ode dne, kdy bylo peněžnímu ústavu doručeno vyrozumění o nabytí právní moci nařízení výkonu rozhodnutí. Pokud se po uplynutí této šestiměsíční lhůty nepodaří vydobýt pohledávku, výkon rozhodnutí (zde daňová exekuce) zaniká (se zastavuje). Daňová exekuce tak zaniká ze zákona a není nezbytné o zastavení řízení vydávat rozhodnutí a doručovat jej povinnému. V případě žalobkyně zahájila žalovaná daňovou exekuci dne 13. 8. 2019 (kdy byl exekuční příkaz č. j. VZP-19-03225284-H73A doručen žalobkyni a nabytí právní moci). Poskytovateli právních služeb bylo doručeno vyrozumění o právní moci exekučního příkazu dne 15. 8. 2019. Daňová exekuce tak skončila dne 15. 2. 2020, kdy uplynulo 6 měsíců od doručení tohoto vyrozumění poskytovateli platebních služeb. Zahájila-li žalovaná exekuci prostřednictvím soudního exekutora dne 29. 5. 2020, nejedná se o vymáhání nedoplatku dvojí cestou, neboť předchozí daňová exekuce již skončila.
21. Pro úplnost soud dodává, že nelze žalované přičítat podíl na vzniku nedoplatku (penále) tím, že jej žalobkyni neprominula, když zažádala o odstranění tvrdosti. Jednak skutečnost, že žalovaná daňové penále nepromine, již z podstaty věci nemůže mít podíl na vzniku nedoplatku, neboť ten vznikl již dříve nesplacením dlužného pojistného. Za druhé podle výše citované právní úpravy žalovaná nemůže odstraňovat tvrdosti svévolně. Dle ZVZP nelze o odstranění tvrdosti rozhodnout, jestliže plátce pojistného nezaplatil pojistné na zdravotní pojištění nebo penále. Žalobkyně však tuto podmínku nesplnila, neboť ke dni podání žádosti o odstranění tvrdosti dne 26. 10. 2017 nesplatila pojistné a vzniklé penále. Žalovaná o této žádosti rozhodovala až dne 2. 7. 2018, tedy poté, co žalobkyně porušila

sjednaný splátkový kalendář a žalovaná doručila žalobkyni výzvu k úhradě dluhu dne 21. 3. 2018. Podle zákona tak žalovaná nemohla vyhovět žádosti o odstranění tvrdosti, neboť žalobkyně nesplnila podmínky dle ust. § 53a odst. 3 písm. a) ZVZP.

22. *Za druhé* žalobkyně namítá, že samotná volba způsobu vymáhání daňového nedoplatku může konstituovat nezákonný zásah ve smyslu ust. § 82 s. ř. s.
23. K tomu, aby mohla být žalobkyni přiznána ochrana před nezákonným zásahem, respektive aby mohla být deklarována nezákonnost takového zásahu, je nezbytné splnit 5 podmínek, které stanovuje ust. § 82 s. ř. s. Totéž vyplývá i z ustálené judikatury správních soudů, např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65: „*Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li – a to kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.*“ Vzhledem k novele soudního řádu správního, účinné od 1. 1. 2012 (zákon č. 303/2011 Sb.), odpadla nutnost naplnit 6. podmínku.
24. Soud konstatuje, že zde nejsou splněny všechny z pěti kumulativních podmínek pro přiznání ochrany podle ust. § 82 a násl. s. ř. s. Konkrétně není naplněna třetí podmínka, tj. postup správního orgánu zde nebyl nezákonný. Městský soud v Praze, vědom si judikatury Nejvyššího správního soudu ohledně způsobu vymáhání daňových nedoplatků z hlediska nákladů řízení, přisvědčuje žalobkyni, že v obdobných případech je jednoznačně dána aplikovatelnost výše zmíněného rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 As 310/2017-25, potažmo dalších rozhodnutí, jež jsou v tomto rozsudku citována. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 143/2014-47, například plyne: „*Podle § 175 odst. 1 daňového řádu správce daně může vymáhat nedoplatek daňovou exekucí nebo zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora. Možnost volby mezi těmito dvěma způsoby je korigována § 175 odst. 2 daňového řádu, podle kterého správce daně zvolí způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku. Účelem tohoto ustanovení, které pro řízení o vymáhání daní upřesňuje zásadu zdrženlivosti a přiměřenosti zakotvenou obecně v § 5 odst. 3 daňového řádu, je zamezit vymáhání bagatelních nedoplatků prostřednictvím soudních exekutorů a s tím spojenému nárůstu nákladů povinných subjektů. Jedná se o speciální ustanovení vůči § 105 odst. 2 správního řádu. Zde uvedená možnost volby způsobu provedení exekuce se tak plně uplatní jen při exekuci na nepeněžitá plnění. Při exekuci na peněžitá plnění je volbu mezi vymáháním podle daňového řádu a prostřednictvím soudního exekutora vždy třeba poměřit z hlediska § 175 odst. 2 daňového řádu. Uvedené vyplývá i z důvodové zprávy k § 175 daňového řádu: (...) V tomto ohledu jde o speciální úpravu k § 105 odst. 2 správního řádu, která v kontextu toho, že exekuce na peněžitá plnění je svěřena daňovému řádu, bude dopadat toliko na exekuce nepeněžitě. (...) Zda je výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku, je třeba posuzovat v každém konkrétním případě. Žalovaný 2) vymáhal po stěžovateli částku ve výši 2500 Kč (pokuta ve výši 1500 Kč a náklady správního řízení ve výši 1000 Kč). Odměna soudního exekutora je v tomto případě určena částkou 3000 Kč (§ 6 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora,*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, ve znění pozdějších předpisů, dále jen exekuční tarif), je-li exekutor plátcem DPH, pak 3630 Kč. Paušální náhrada hotových výdajů soudního exekutora činí 3500 Kč (§ 13 odst. 1 exekučního tarifu), tj. 4235 Kč vč. DPH. Náklady spojené s vymáháním prostřednictvím soudního exekutora tedy představovaly k okamžiku rozhodování žalovaného o vhodném způsobu vymáhání potenciálně částku 7865 Kč, tj. více než trojnásobek dlužné částky. Taková výše nákladů je ve zjevném nepoměru k výši dlužné částky. (...) Pokud správní orgán poruší svou povinnost a pověří vymáháním soudního exekutora, přestože náklady spojené s tímto způsobem vymáhání budou ve zjevném nepoměru k výši dlužné částky, dopustí se nezákonného zásahu, proti kterému je přípustná ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s.“ V žalobkyní citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud shledal, že i náklady exekuce, které činily 140 % vymáhané částky, jsou ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku.

25. Dále soud považuje za vhodné odkázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. III. ÚS 1565/2017: „(...) ustanovení § 175 odst. 2 daňového řádu představuje konkretizaci obecných zásad činnosti veřejné správy a požadavek využívat primárně vlastních, a hlavně pro povinného šetrnějších možností k vymození nedoplatku. Žádný výkon veřejné moci totiž nemá z hlediska principu proporcionality omezovat práva jednotlivců více, než je nutné. Jestliže měl stěžovatel možnost předat výkon rozhodnutí příslušnému celnímu úřadu, či jej provést vlastními silami za podstatně přiměřenějších nákladů vzhledem k výši nedoplatku, měl tak v souladu s povinností plynoucí z tohoto ustanovení učinit a neměl jej předávat soudnímu exekutorovi.“
26. Ze zákona i z judikatury tak vyplývá povinnost správních orgánů při vymáhání nedoplatků volit prostředky co nejméně zatěžující povinného. Toto pravidlo se vztahuje i na žalovanou. Přestože však žalovaná zvolila vymáhání nedoplatku na penále prostřednictvím soudního exekutora, nejednala v rozporu se zákonem. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že se žalovaná pokoušela předmětnou částku vymoci vlastními prostředky, jak dokládá sjednaný splátkový kalendář či opakované výzvy k úhradám, jejichž součástí bylo poučení, že v případě neuhrazení bude zahájeno exekuční řízení, s čímž budou spojeny další náklady. Žalovaná též zahájila daňovou exekuci – způsob, který i správní soudy považují za adekvátní k vymáhání nedoplatků z hlediska vzniklých nákladů řízení, která však nedosáhla očekávaného výsledku. Nelze tedy tvrdit, že žalovaná svévolně zvolila způsob nejvíce zatěžující žalobkyni, neboť se před zahájením exekuce prostřednictvím soudního exekutora několikrát pokusila o vymození nedoplatku šetrnějšími, méně nákladnými cestami. Právě z důvodu, že tyto mírnější způsoby vymáhání nevedly k uhrazení nedoplatku na penále, přistoupila žalovaná k exekuci prostřednictvím soudního exekutora – k postupu, který žalobkyně označuje za nezákonný.
27. S ohledem na zákonná ustanovení a judikaturu správních soudů by za jiných okolností Městský soud v Praze přisvědčil žalobkyni, že zvolený způsob vymáhání nedoplatku byl nepřiměřený. V daném případě je však třeba vzít v úvahu, že žalovaná se bezúspěšně pokoušela vymoci nedoplatek mírnější cestou, avšak bez výsledku. Soud proto dospěl k závěru, že následná volba způsobu vymáhání tak nekonstituuje nezákonný zásah. Lze pouze dodat, že žalobkyně mohla dlužnou částku zaplatit dobrovolně a zcela se tak vyhnout zahájení exekučního řízení.
28. Soud se rovněž neztotožňuje se žalobkyní v tvrzení, že žalovaná měla provést daňovou exekuci opakovaně či dále vyzývat žalobkyni k uhrazení nedoplatku. Není povinností žalované se za každou cenu domáhat uhrazení nedoplatku způsoby, jež se v minulosti

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

projevily jako neúčinné. Naopak by se jednalo o nadbytečné úkony, které by pouze prodlužovaly řízení. Žalovaná není orgánem, jenž by se primárně zaměřoval na vymáhání nedoplatků, není tak její povinností opakovaně zahajovat daňovou exekuci, nevedla-li původně zahájená exekuce k vymožení nedoplatku, naopak má v souladu se zákonnou úpravou právo na volbu soudního exekutora.

29. Co se týče nákladového hlediska, nelze již z důvodu pouhé nepřiměřenosti nákladů exekuce označit žalovanou zvolený způsob vymáhání za nezákonný. Ve světle citované judikatury lze přisvědčit, že náklady exekuce představující zhruba 125 % vymáhané částky, by byly nepřiměřené. Bylo by však tomu pouze v případě, pokud by žalovaná k tomuto způsobu vymáhání nedoplatku přistoupila ihned od samého počátku. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaná vynaložila dostatečnou snahu o vymožení nedoplatku šetrnějšími způsoby, a též že nepoměr nákladů exekuce vůči vymáhané částce není tak vysoký (nejedná se například o dvojnásobek či trojnásobek vymáhané částky), soud nepovažuje postup žalované za nezákonný. I druhý žalobní bod je tak nedůvodný.
30. Jak již soud uvedl výše, není-li splněna byť jedna z kumulativně stanovených podmínek v ust. § 82 s. ř. s. soud žalobu zamítne. Vzhledem k nesplnění podmínky nezákonnosti soud na základě shora uvedeného žalobu zamítl podle § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou.
31. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Praha 18. listopadu 2020
JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.